

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **N. H. T.**, zast. zákonnou zástupkyní T. H. T., dále zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2016, č. j. MV-31811-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 3. 2017, č. j. 30 A 85/2016 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“).

[2] Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. OAM-2309-18/ZR-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) rozhodlo Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) na základě ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) tak, že platnost stěžovatelčina povolení k trvalému pobytu

se ruší. Zároveň byla stěžovatelce dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Stěžovatelka proti prvostupňovému rozhodnutí brojila včasným odvoláním, jež bylo shora označeným rozhodnutím žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“) zamítnuto za současného potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí zejména nepřisvědčila odvolací námitce, dle níž nebyly záznamy přechodových razítek v cestovním dokladu stěžovatelky úplné a stěžovatelku za toto pochybení příslušných orgánů nelze činit odpovědnou. Dále nepřisvědčila námitce, že se správní orgán prvního stupně opomněl zabývat otázkou přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu a jeho důsledky na stěžovatelčin soukromý a rodinný život. Podle názoru žalované bylo právě na stěžovatelce, aby prokázala, že na území Evropské unie v době od 3. 5. 2013 až 7. 6. 2014 přicestovala i přes to, že v jejím cestovním dokladu o tom není záznam. Stěžovatelčina případná přítomnost na území přitom mohla být prokázána řadou jiných způsobů, např. listinou obsahující potvrzení o studiu stěžovatelky v místním vzdělávacím zařízení, doložením letenek, apod. Stěžovatelka tak v tomto ohledu podle žalované neunesla břemeno tvrzení, natožpak břemeno důkazní. Podle žalované ani přes spíše inkviziční charakter předmětného správního řízení nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka obstarával všechny podklady, jež mají dokládat jím tvrzenou verzi reality; žalovaná v tomto ohledu citovala z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66. K otázce přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k jeho potenciálnímu zásahu do soukromého či rodinného života stěžovatelky žalovaná uvedla, že z dikce § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu tímto se zabývat, na rozdíl od např. ustanovení § 77 odst. 2 a § 87l odst. 1 téhož zákona. Tuto svou úvahu podpořila žalovaná odkazem na odst. [21] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51.

[4] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka správní žalobu, v níž se především vymezovala vůči nedostatečné míře zjištění skutečného stavu věci správními orgány, pakliže jediným důkazem o nepřítomnosti stěžovatelky na území států Evropské unie byly nekompletní záznamy (otisky přechodových razítek) v cestovním dokladu stěžovatelky. Dále stěžovatelka zpochybňovala relevanci povahy cestovního dokladu jakožto veřejné listiny, neboť to se týká pouze údajů, jež jsou v cestovním dokladu uvedeny v okamžiku jeho vystavení, avšak nevztahuje se na údaje později vepsané (tedy ani přechodová razítka). Krom toho rozporovala stěžovatelka správnost rozložení konkrétního důkazního břemene ve správním řízení.

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve popsal zjištění, ke kterým dospěl na základě obsahu správního spisu. Stěžovatelka měla na území České republiky povolen trvalý pobyt od 15. 8. 2007. Dne 30. 10. 2014 byl správnímu orgánu prvního stupně dán podnět k zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť z protokolu o výslechu matky (zde zákonné zástupkyně) stěžovatelky ze dne 29. 10. 2014, provedeného v souvislosti s její žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, vyplývá, že pobývala na území V. s. r. nepřetržitě mj. i v době od 3. 5. 2013 do 7. 6. 2014, spolu se svými dětmi (včetně stěžovatelky). Otisky přechodových razítek v cestovním dokladu stěžovatelky, který byl správnímu orgánu prvního stupně v průběhu řízení posléze doložen, výše vymezenou dobu nepřítomnosti stěžovatelky na území států Evropské unie

pokračování

potvrzují. Krajský soud následně shledal nedůvodnou námitku nesprávnosti (neúplnosti) údajů v cestovním dokladu, v němž odkázal mj. na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015 – 35, se kterým se zároveň i ztotožnil. Správními orgány shromážděné důkazy shledal krajský soud dostatečnými pro utvoření předmětného závěru o skutečném stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud jde o rozložení důkazního břemena ve správním řízení ve vztahu k okolnosti místa, v němž se stěžovatelka zdržovala ve vymezené době, vyzdvihl krajský soud zejména úvahu, že prokazatelnost některých skutečností, kterými by bylo lze vyvrátit správnost a úplnost přechodových razítek, je v dispozici stěžovatelky, nikoli však správního orgánu. Pokud stěžovatelka se závěry správních orgánů nesouhlasila, měla povinnost toto tvrdit a následně své tvrzení prokázat. Možnosti takto učinit ovšem stěžovatelka nevyužila, ačkoli jí byla ve správním řízení poskytnuta. Konečně se krajský soud neztotožnil ani s žalobní námitkou poukazující na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované v důsledku opomenutí otázky přiměřenosti dopadu prvostupňového rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Správní orgány nebyly povinny se touto otázkou zabývat, a to ani s ohledem na zakotvení práva na ochranu rodinného a soukromého života na úrovni mezinárodního práva veřejného. Svůj názor krajský soud podpořil obsáhlou citací části odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, přičemž konstatoval, že tam obsažený právní názor lze použít i v nynější právní věci.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti obecně tvrdí, že nezákonnost napadeného rozsudku spočívá jednak v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, jednak též v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Uplatňuje tak kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdější předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť jím bylo aprobeováno nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně. Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů. Stěžovatelka ve správním řízení namítala nedostatečné zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správních orgánů zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, jak plyne z § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány rezignovaly na zjišťování okolností svědčících ve prospěch stěžovatelky. Jediným důkazem, na němž závěry správního řízení stojí, je cestovní doklad stěžovatelky.

[8] Dále se stěžovatelka neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se správními orgány podařilo prokázat naplnění důvodu pro zrušení stěžovatelčina povolení k trvalému pobytu. Nesprávný je též názor krajského soudu stran toho, že vzhledem k Schengenskému hraničnímu kodexu je třeba pohlížet na přechodová razítka v cestovním pase jako na veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti. Navzdory příslušným ustanovením uvedeného předpisu totiž některé státy (například Řecko) neopatřují při každém vstupu a výstupu cestovní doklady občanů třetích zemí razítka, ačkoli jsou k tomu povinny. Takové pochybení ovšem nelze přičítat stěžovatelce k tíži, zejména s ohledem na

skutečnost, že stěžovatelka je dítětem ve věku deseti let. Správní orgány naproti tomu činí stěžovatelku odpovědnou za absenci otisků razítek v jejím cestovním dokladu. Podle názoru stěžovatelky je absurdní požadovat po desetiletém dítěti jak povědomí o právních důsledcích neopatrnosti cestovního dokladu příslušným razítkem při překročení hranice schengenského prostoru, tak i to, aby se na v místě překročení hranice opatření dokladu otiskem razítka domáhalo.

[9] Krajský soud pochybil i v tom, že posvětil nepřipustné přenesení důkazního břemene správními orgány na stěžovatelku. Ta přitom v dostatečné míře vyvrátila domněnku o své nepřítomnosti na území České republiky svými vyjádřeními. Správní orgány tudíž nezjistily skutkový stav věci tak, aby o něm nepanovaly rozumné pochybnosti.

[10] Nesprávně vypořádal krajský soud i námitku nepřiměřenosti rozhodnutí žalované a prvostupňového rozhodnutí z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Požadavek přiměřenosti rozhodnutí v tomto ohledu nelze aplikovat jen a pouze na případy, kdy je to vyžadováno pozitivní právní úpravou zrušení konkrétního typu pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Tím spíše je třeba dbát přiměřenosti dopadů rozhodnutí tehdy, jde-li o řízení zahájené z moci úřední. Apel na přiměřenost rozhodování se zřetelem na možný zásah do soukromého a rodinného života člověka je zakotven i v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 11 a 14, dále jen „Úmluva“, pozn. NSS) v případě dítěte i v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb., o Úmluvě o právech dítěte, pozn. NSS). Rozhodnutí žalované i prvostupňové rozhodnutí jsou v rozporu s těmito mezinárodními úmluvami a tudíž i s čl. 10 odst. 2 Ústavy České republiky. Žalovaná se s uvedenými námitkami ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádala, čímž své rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud je z toho důvodu měl zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení. Nelze se přitom spokojit s argumentací žalované, jíž je banalizován dopad prvostupňového rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatelky s tím, že stěžovatelce nic nebrání v podání žádosti o nižší stupeň pobytového oprávnění. Údajná vysoká pravděpodobnost získání nižšího pobytového oprávnění je čistě hypotetická.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti stručně vyjádřila podáním ze dne 23. 6. 2017. Plně přitom odkázala na své dřívější vyjádření k žalobě a obsah spisového materiálu s tím, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Napadený rozsudek shledává přezkoumatelným a věcně správným.

[12] Kasační stížnost je přípustná.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Ke stěžovatelkou uplatněným kasačním důvodům je třeba nejprve v obecné rovině předeslat, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 – 74, publikovaném pod č. 1655/2008 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dospěl mj. k závěru, že „pokud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznatelné a podřaditelné

pokračování

pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.” Rovněž v usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že „kasační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje.”

[15] Stěžovatelka sice v obecné rovině uplatnila kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jehož naplnění spatřuje v (rovněž obecně tvrzené) nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, její konkretizované námitky nicméně směřují v převážné části proti právnímu názoru (případně dílčím právním názorům), jenž v napadeném rozsudku krajský soud vyjádřil.

[16] Pokud stěžovatelka namítá, že se správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu, není tato námitka důvodná, neboť žalovaná ve svém rozhodnutí, obdobně jako později krajský soud v napadeném rozsudku, zaujala právní názor, dle kterého správní orgán není při rozhodování dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců k takovým úvahám povinován ani na základě ustanovení § 174a téhož zákona, ani v ohledu ustanovení čl. 8 Úmluvy. Za takové situace nemůže být uvedená námitka nepřezkoumatelnosti důvodná, neboť tato zcela ignoruje skutečnost, že neposuzování přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu bylo výsledkem uvědomělé právní úvahy správních orgánů i krajského soudu, nikoli nedbalým opomenutím, kteréžto typicky zakládá nepřezkoumatelnost individuálního právního aktu. Pokud správní orgán k určité právní otázce zaujme jasné stanovisko, nemůže pouze v důsledku toho být jeho rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; proti vyjádřenému právnímu názoru je třeba případně uplatnit konkurující právní argumentaci, poukazující na nesprávnost provedeného právního posouzení [v případě kasační stížnosti jde o argumentaci podřaditelnou pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovatelčině námitce nedostatečného zjištění skutečného stavu věci. Správní orgány vycházely jednak z protokolu o výsledku stěžovatelčiny matky ze dne 29. 10. 2014, jehož obsah se stal vůbec základem pro zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, jednak z přechodových razítek v cestovním dokladu stěžovatelky. Pokud se stěžovatelka ve správním řízení omezila na tvrzení, že výše zmíněným protokolem zaznamenaná výpověď stěžovatelčiny matky byla správním orgánem prvního stupně nesprávně pochopena a že otisky přechodových razítek nejsou kompletní, aniž by k tomuto poskytla jakékoli důkazy, zůstala její obrana pouze v rovině tvrzení. Ve správním řízení zahájeném z moci úřední spočívá povinnost zjištění skutečného stavu věci v míře nezbytné pro vydání rozhodnutí obligatorně na správním orgánu, fakultativně (lze-li ještě hovořit *stricto sensu* o „povinnosti“) pak i na účastníku řízení. To se projevuje tím, že míra zjištění skutkového stavu věci správním orgánem musí obstát i za situace, kdy účastník zůstane (jak je ostatně obecně jeho právem) v řízení zcela pasivní. Jak ovšem ve svém rozhodnutí uvedla již žalovaná – vyšetřovací povinnost správního orgánu není bezbřehá. Své meze nalézají zejména v konfrontaci se zásadou

hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se ostatně jevil vůči správnímu orgánu požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, o kterých by z povahy věci měl spíše mít povědomí účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu bylo zjevně ku prospěchu. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit; taková situace však v nynější věci zjevně nenastala.

[18] Pokud stěžovatelka byla v předmětném období přítomna na území některého ze států Evropské unie, neměla by v ohledu prokázání tohoto tvrzení být její důkazní situace natolik složitá, jakou se ukázala být v proběhnuvším správním řízení (lze si představit např. důkazní prostředek poskytnutý stěžovatelce v důsledku součinnosti mobilního operátora, užívá-li jeho služeb ve spojení s užíváním např. mobilního telefonu, dále též žalovanou zmíněné potvrzení o studiu, zprávu o lékařském vyšetření, svědeckou výpověď případného zde přítomného stěžovatelčina vrstevníka apod.). Skutková zjištění správního orgánu prvního stupně shledává Nejvyšší správní soud dostatečnými k přijetí závěru o nepřítomnosti stěžovatelky na území státu Evropské unie v předmětném období. Správní orgán tudíž své důkazní břemeno unesl. Stěžovatelka ve správním řízení zvolila taktiku procesního zpochybnění vypovídací hodnoty listinného důkazu – cestovního dokladu stěžovatelky, ačkoli tento postup se jeví jako poměrně neefektivní za situace, kdy (jak správně poznamenal v napadeném rozsudku krajský soud) ustanovení § 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), který byl v době rozhodování (byť v novelizované podobě) správních orgánů dosud účinný, zakotvovalo domněnku, dle níž *„[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě“*, a kdy podle čl. 10 téhož nařízení jsou cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí zásadně systematicky opatřovány otiskem razítka při vstupu i při výstupu. Nejvyšší správní soud zde ve shodě s krajským soudem odkazuje na svůj rozsudek ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015 – 35, zejména pak na odst. [19] až [21], v nichž uvedl, že *„[c]estovní pas je veřejnou listinou (srov. § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Tuto skutečnost stěžovatel sám poznamenává, dle jeho názoru však nejsou veřejnou listinou přechodová razítka v něm uvedená. Charakter veřejné listiny vymezuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v § 53 odst. 3. Tyto listiny „potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“ Dle čl. 10 odst. 1 nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pobyt osob (Schengenský hraniční kodex): „cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka“. Právě vstupní či výstupní razítko má tedy charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu konstruuje právní domněnku, dle které „není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě“. Tuto domněnku je možné vyvrátit, „pokud státní příslušník třetí země jakýmkoliv způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se krátkodobého pobytu dodržel“ (srov. odst. 2 ustanovení).“*

pokračování

[19] Vzhledem k výše uvedenému je jenom logické, že unesl-li správní orgán prvního stupně důkazní břemeno stran jemu oznámené skutečnosti, jež vedla k zahájení řízení, načež stěžovatelka reagovala procesní obranou spočívající v uplatnění tvrzení zpochybňujícího správním orgánem provedené důkazy, přesunulo se pomyslné „kyvadlo“ konkrétního rozložení důkazního břemene právě v souvislosti s uplatněným tvrzením na stěžovatelku. Ta ovšem žádné důkazní prostředky pro podporu svých tvrzení neoznačila a správním orgánem provedené důkazy se jí zpochybnit nepodařilo. Nejvyšší správní soud tudíž přisvědčuje krajskému soudu v názoru, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečným způsobem, v míře, o níž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatelka rovněž nenesla těžší důkazní břemeno, než jaké jí příslušelo s ohledem na výše citované ustanovení čl. 11 Schengenského hraničního kodexu.

[20] Námitka, dle níž nelze po stěžovateli s ohledem na její nízký věk spravedlivě požadovat povědomost o následcích neopatření cestovního dokladu otiskem přechodového razítka, je dle Nejvyššího správního soudu zjevně zavádějící a účelová. Jednak zůstalo stěžovatelčino tvrzení o pochybení příslušného orgánu spočívajícího v neotisknutí razítka neprokázáno (odtud nepřipustně hypotetická povaha námítky), jednak se jeví vysoce nepravděpodobnou skutková verze, v níž stěžovatelka sama (bez doprovodu dospělé osoby) překračuje hranice schengenského prostoru. Okolnost stěžovatelčina nízkého věku je v obecné rovině eliminována skutečností jejího zákonného zastoupení; právě zákonní zástupci stěžovatelky měli zajistit, aby stěžovatelku případně doprovázela osoba, která by se v případě neopatření cestovního dokladu otiskem razítka napravení takového pochybení na místě dovolala (která by ostatně mohla v navazujícím správním řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dosvědčit stěžovatelčinu přítomnost na území státu Evropské unie v předmětném časovém rozmezí).

[21] Pokud stěžovatelka namítala, že krajský soud nesprávně posoudil otázku povinnosti správních orgánů zabývat se v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřeností takového opatření ve vztahu k jeho potenciálnímu dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, neshledal Nejvyšší správní soud ani tuto důvodnou. Krajský soud v tomto ohledu správně identifikoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30 (patří se uvést, že i žalovaná užila přílehlavého odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51). Z tohoto vyplývá, že mezinárodněprávním závazkům České republiky je co do ochrany soukromého a rodinného života jednotlivce učiněno zadost již zákonnou úpravou podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu v ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, konkrétně pak přihlédnutím správního orgánu k odůvodněnosti nepřítomnosti cizince, byla-li zapříčiněna blíže specifikovanými závažnými důvody jako jsou těhotenství, narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení anebo pracovní vyslání do zahraničí (taxativní výčet). Nejvyšší správní soud nemá důvod se v nynější věci odchýlit od tohoto dříve jím zaujatého právního názoru.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud přiměřeně podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná sice má podle výše uvedeného pravidla právo na náhradu v tomto řízení účelně vynaložených nákladů, nicméně netvrdila (a ze spisu nevyplývá), že by její případné náklady jakkoli přesahovaly běžný rámec její úřední činnosti. S ohledem na právní závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, tudíž soud žalované náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu